

Sygn. akt I C 1921/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2020 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wojciech Modrzyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Dorota Kwiatkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lutego 2020 roku w Toruniu

sprawy z powództwa (...) i W. (...) spółka jawna w J. - M.

przeciwko Regionalnemu Szpitalowi (...) im. dr W. B. w G.

o zapłatę

I. utrzymuje w całości nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 9 września 2019 roku w sprawie I Nc 289/19,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.051,45 zł (dwanaście tysięcy pięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści pięć groszy) tytułem kosztów postępowania.

Wojciech Modrzyński

IC 1921/19

ZARZĄDZENIE

1) (...)

3) (...)

T., (...)

(...)

I C 1921/19

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Toruniu wpłynął pozew **powódki – (...) i W. (...) Spółki jawnej z siedzibą w J.-M.** przeciwko Regionalnemu Szpitalowi (...) im. dr W. B. w G. o zapłatę. Powódka domagała się zasądzenia od pozwanego w postępowaniu nakazowym kwoty 170.067,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 17 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty, kwoty 757,24 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych. W przypadku przekazania sprawy do postępowania zwykłego lub wniesienia zarzutów powódka wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy w całości i o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (k. 3-4).

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż strony zawarły umowę na dostawę towaru. Pozwany zamówił towar, powódka dostarczyła zamówiony towar, ale pozwany, mimo wezwania do zapłaty, nie dokonał zapłaty kwoty długu do dnia

wniesienia pozwu. Powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT, która została mu doręczona i przez niego uznana. Na wartość przedmiotu sporu składa się kwota 170.067,60 zł tytułem należności głównej, 595,25 zł tytułem odsetek skapitalizowanych na dzień złożenia pozwu oraz kwota 162 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności na podstawie art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 9 września 2019 r., sygn. akt I Nc 289/19, Sąd Okręgowy w Toruniu nakazał pozwanemu Regionalnemu Szpitalowi (...) im. dr. W. B. w G., aby zapłacił na rzecz powoda (...) i W. (...) Spółki jawnej z siedzibą w J.-M. kwotę 170.067,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 17 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 5.753 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie zarzuty (k. 31).

Pozwany – (...) Szpital (...) im. dr. W. B. w G. złożył zarzuty od nakazu zapłaty i wniósł o uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł uiszczonej tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 35-36v).

W uzasadnieniu zarzutów pozwany podniósł, że nie zachodziły podstawy do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Powódka nie przedłożyła bowiem dowodu spełnienia wzajemnego świadczenia niepieniężnego wobec pozwanego, ani dowodu doręczenia pozwanemu faktury. Powódka nie przedstawiła też żadnych dowodów na okoliczność wykonania umowy. Pozwany wskazał też, że na załączonej do pozwu fakturze VAT nie ma imienia i nazwiska osoby, która mogłaby być jej odbiorcą, ani daty ewentualnego doręczenia. Widnieje na niej jedynie pieczęć i niewyraźne skreślenia, które zdaniem pozwanego uniemożliwiają weryfikację osoby składającej parafę. Faktura VAT nie stanowi dowodu na fakt odebrania ani dowodu akceptacji rachunku przez pozwanego. W ocenie pozwanego sama faktura VAT nie stanowi również dowodu wykonania świadczenia. Ponadto podniósł, że nie sposób uznać załączonego do pozwu wezwania do zapłaty za dowód dla jakiegokolwiek okoliczności powoływanej przez powódkę. Pozwany zaznaczył, że brak jest także potwierdzenia odbioru zarówno faktury, jak i wezwania do zapłaty.

Postanowieniem z dnia 21 października 2019 r. pozwany został zwolniony od kosztów sądowych w całości (k. 55).

W piśmie procesowym datowanym na dzień 30 października 2019 r. powódka podtrzymała swoje żądanie oraz wskazała, że zarzuty pozwanego są całkowicie bezzasadne (k. 58).

Na rozprawie w dniu 10 lutego 2020 r. pełnomocnik pozwanego szpitala złożył w trybie art. 320 k.p.c. wniosek o rozłożenie świadczenia na raty (e-protokół g. 00:01:24, k. 81).

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka zajmuje się sprzedażą hurtową wyrobów farmaceutycznych i medycznych. Powódka w ramach prowadzonej przez siebie działalności zawarła z pozwanym w dniu 26 października 2018 r. umowę nr (...) na sukcesywną dostawę leków.

Okoliczność bezsporna, nadto **dowód:** umowa nr (...) – k. 23-27.

W okresie od 8 do 30 maja 2019 r. pozwany składał zamówienia na leki. Powódka dokonywała dostaw zamówionych towarów na rzecz pozwanego.

Dowód: zamówienia i dowody wydania towaru na zewnątrz – k. 13-22.

Z tytułu dostaw towarów w wykonaniu przedmiotowej umowy powódka wystawiła na rzecz pozwanego fakturę VAT nr (...) z dnia 31 maja 2019 r. na kwotę 170.067,60 zł z terminem płatności na dzień 2 sierpnia 2019 r.

Dowód: faktura VAT – k. 11-12.

Pozwany nie uregulował należności wynikających z ww. faktury VAT, w związku z czym powódka pismem z dnia 7 sierpnia 2019 r. wezwała go do zapłaty kwoty 170.067,60 zł w terminie do dnia 14 sierpnia 2019 r. Pismo to zostało przez powódkę nadane listem poleconym w dniu 7 sierpnia 2019 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 28, potwierdzenie nadania przesyłki poleconej – k. 29.

Powódka wniosła pozew w dniu 16 sierpnia 2019 r.

Dowód: koperta ze stemplem pocztowym – k. 30

Pozwana spółka nie spłaciła swoich należności.

Okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy i pozostawał częściowo niesporny między stronami.

Sąd uznał złożone dokumenty za w pełni wiarygodne. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości złożonych dokumentów, a ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu.

Jednocześnie na mocy z art. 230 k.p.c. uznano za bezsporne te okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie i dalszych pismach procesowych, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła, gdyż nie budziły wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy i znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale procesowym zgromadzonym w sprawie.

Pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty nie kwestionował faktu zawarcia z powódką umowy wskazanej w pozwie. Pozwany twierdził jednak, że powódka nie wykazała okoliczności dostawy towarów, wskazując jednocześnie, iż nie stanowi jej potwierdzenia wystawienie przez powódkę faktur VAT. Nadto kwestionował fakt odebrania faktury przez pozwanego szpitala.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Regulacja art. 535 k.c. definiuje istotę umowy sprzedaży, określając podstawowe obowiązki stron umowy – sprzedawcy oraz kupującego. Do podstawowych obowiązków sprzedawcy należy przeniesienie na kupującego własności sprzedawanej rzeczy oraz wydanie tejże rzeczy kupującemu. Z kolei do podstawowych obowiązków kupującego należy odebranie rzeczy oraz zapłacenie ceny (tak: K. Haładyj, M. Tulibacka, uwagi do art. 535 [w:] K. Osajda (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis 2020). Zatem umowa sprzedaży należy do umów dwustronnie zobowiązujących (wzajemnych), odpłatnych.

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy przedłożony przez stronę powodową jednoznacznie dowodzi, iż w ramach zawartych między stronami umów o sukcesywnej dostawie artykułów i sprzętu medycznego powódka dokonała na rzecz pozwanego dostawy towarów określonych w ww. fakturze VAT. Pozwany aż do zamknięcia rozprawy, mimo iż zgodnie z treścią art. 493 k.p.c. powinien był to zrobić już w chwili wniesienia zarzutów, nie przedstawił Sądowi żadnych wniosków dowodowych na okoliczność, że towaru nie otrzymał. Poza tym podniesione przez niego zarzuty dotyczyły okoliczności w całości wykazanych dokumentami przedłożonymi przez stronę powodową.

Mając powyższe na uwadze Sąd zgodnie z art. 493 § 4 zdanie drugie k.p.c. orzekł jak w pkt. 1 sentencji orzeczenia.

Na uwzględnienie nie zasługiwał też wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Zgodnie z treścią przepisu art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Uprawnienie to przysługuje sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, tj. takich, w których ze względu na sytuację finansową spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla

pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Nadto zastosowanie art. 320 k.p.c. nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela.

Nie ulega wątpliwości, że środki finansowe jakie otrzymuje pozwany od Narodowego Funduszu Zdrowia nie są adekwatne do jego potrzeb, co utrudnia utrzymanie pozwanemu płynności finansowej, w wyniku czego następuje wzrost zadłużenia. W ocenie Sądu jednak zła sytuacja finansowa pozwanego w tym konkretnym przypadku nie daje podstawy do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Przeciwno pozwanemu toczy się wiele postępowań sądowych o zapłatę zaległych należności. Pozwany miał możliwość, jeszcze przed wszczęciem przez powódkę postępowania przed sądem, podejmowania negocjacji ugodowych, ale tego nie zrobił. Poza tym sytuacja finansowa pozwanego szpitala nie daje gwarancji na to, że rozłożone na raty świadczenie zostanie przez niego spełnione. Należy także wskazać, że pozwany nie przedstawił Sądowi żadnego szczegółowego projektu rozłożenia świadczenia na raty. W ocenie Sądu samo wniesienie wniosku o rozłożenie świadczenia na raty, bez wskazania żadnej konkretnej propozycji dotyczącej rat, jest niewystarczające.

O kosztach orzeczono w utrzymanym w mocy nakazie w myśl art. 98 k.p.c. Pozwany jako strona przegrywająca ma obowiązek zwrotu powodowi kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia swoich praw. Na koszty postępowania nakazowego składały się opłata od pozwu w wysokości 2.136 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 3.600 zł, powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika powoda Sąd ustalił w oparciu o § 3 ust. 1 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

W związku z tym, iż po wydaniu nakazu zapłaty powstały dodatkowe koszty, należało w pkt 2 wyroku w myśl art. 98 k.p.c. zasądzić od pozwanego na rzecz powódki. Te koszty to różnica pomiędzy należnymi kosztami w zakresie wynagrodzenia dla pełnomocnika powódki a tymi zasądzonymi w nakazie zapłaty – zgodnie z treścią § 2 pkt 6 w zw. z § 3 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – tj. kwota 1.800 zł (5.400 zł – 3.600 zł), a także poniesione przez powódkę koszty postępowania zabezpieczającego, ustalone postanowieniem z dnia 31 października 2019 r. przez komornika sądowego, uzupełnionym postanowieniem z dnia 27 listopada 2019 r. (k. 70-71) w wysokości 10.251,45 zł.

SSO Wojciech Modrzyński

IC 1921/19

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

T.(...)

(...)